

Sygn. akt **IV Ka 307/13**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym  
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (spr.)

Sędziowie: SO Bożena Majgier-Strączyńska

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

oraz **J. D.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 13 grudnia 2012 r. sygn. IV K 1394/11

uchyla wyrok w zaskarżonej części i sprawę P. S. i J. D. przekazuje Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

**Sygn. akt IV Ka 307/13**

## UZASADNIENIE

J. D. i P. S. zostali oskarżeni o to, że w dniu 20 października 2011r., w S., przy pl. (...), działając wspólnie i w porozumieniu razem z innymi ustalonymi sprawcami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali włamania do kiosku poprzez wyłamanie rolety antywłamaniowej oraz wybicie szyby skąd zabrali w celu przywłaszczenia papierosy, tytoń, bibułki

oraz pieniądze o łącznej wartości 816,10 zł, czym działali na szkodę D. L., przy czym P. S. dopuścił się czynu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 23. 02. 2010 roku, sygn. akt V K 635 / 09, za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności którą odbywał w okresie 28. 08. 2009 roku do 28. 08. 2011 roku, to jest o czyn z art. 279 § 1 kk, a w stosunku do P. S. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r., sygn. akt IV K 1394 / 11, uniewinnił obu oskarżonych od zarzucanego im czynu.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w kosztami postępowania w części dotyczącej uniewinnionych oskarżonych obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator. Zarzucił on powyższemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, to jest art. 7 kpk, polegającą na dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, wyrażającej się w bezpodstawnym przypisaniu waloru prawdziwości wyjaśnieniom oskarżonych złożonych w toku przewodu sądowego, a sprzecznych z wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego co skutkowało uniewinnieniem J. D. i P. S. od popełnienia zarzucanego im czynu podczas gdy prawidłowa ocena dowodów dokonana zgodnie z dyrektywami cytowanego wyżej przepisu prowadzi do wniosku odmiennego i pozwala na uznanie sprawstwa wskazanych wyżej oskarżonych.

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja prokuratora okazała się w pełni zasadna.

Sąd I instancji dokonał oceny dowodów bez należytego uwzględnienia zasad wiedzy, logicznego rozumowania, a także wskazań doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do ustaleń faktycznych niezaskarżonych na ochronę art. 7 kpk.

Istotnie Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę oparł się na wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodach, ustalili ich wiarygodność i moc dowodową, jednakże analiza ta nie była wystarczająco wnikliwa.

Największe wątpliwości Sądu odwoławczego budzi ocena dowodu w postaci nagrania wideo zarejestrowanego przez kamerę monitoringu miejskiego. Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że nagranie wideo oceniono wyłącznie przez pryzmat wyjaśnień oskarżonych złożonych w trakcie rozprawy głównej, tak by treść tych wyjaśnień została w możliwie najszerszym zakresie uwiarygodniona, pomijając przy tym całkowicie fragmenty nagrania mogące świadczyć o sprawstwie oskarżonych.

Z wyjaśnień oskarżonych ( również złożonych przez M. W., który został uznany za winnego, zaś apelacja jego nie dotyczy - k. 243 ) wynika, że zarówno P. S. jak i J. D. nie wiedzieli o zamiarze dokonania włamania, gdyż plan działania powstał spontanicznie i P. S. oraz J. D. idący w pewnej odległości od M. W. i M. S. (1) nie słyszeli nawet krótkiej rozmowy na temat planu dokonania przestępstwa.

Z materiału filmowego wynika jednak, że P. S. i J. D. nie szli razem „ w parze ”. Jeden z nich szedł z M. W., zaś drugi z M. S. (1). Skoro zatem M. W. i M. S. (1) byli w stanie skomunikować się ze sobą pomimo dzielącej ich odległości, nie do zaakceptowania jest wniosek, że tej rozmowy nie usłyszeli P. S. i J. D..

Na nagraniu widoczne jest także, że w momencie zbliżania się do kiosku, w którym dokonano kradzieży, mężczyźni idący „ w pierwszej parze ” podają sobie coś z ręki do ręki. W toku rozpoznania sprawy Sąd I instancji nie podjął jednak próby ustalenia, co podają sobie oskarżeni i czy przedmiot ten nie służył do wyważenia rolety antywłamaniowej, bądź wybicia szyby.

Kamera monitoringu zarejestrowała również, że około godziny 00:09:18 jeden z oskarżonych wraca na miejsce zdarzenia razem z M. S. (2) i zachowują się oni w sposób sugerujący rozmowę.

Ponadto Sąd I instancji uchybiając dyspozycji art. 7 kpk, bez szczegółowej analizy treści wyjaśnień wszystkich oskarżonych na etapie postępowania przygotowawczego, w szczególności w korelacji z zapisami z monitoringu

uznał, że wyjaśnienia te – odmiennie od wyjaśnień pozostałych oskarżonych, w szczególności zaprzeczającemu współsprawstwu pozostałych oskarżonych M. W., w odniesieniu do którego nie ma zarzutów wymuszenia - w wypadku obu oskarżonych zostały wymuszone przez funkcjonariuszy policji. Niewątpliwie stanowi to bardzo poważny zarzut i stąd celowym było przesłuchanie policjantów, którzy dokonali przesłuchania wszystkich czterech oskarżonych. Nota bene przyjmując, takie pozaprawne postąpienie policjantów polegające na przymuszaniu przesłuchiwanym do składania niesłusznie obciążających ich wyjaśnień, co stanowiłoby w najłagodniejszym przypadku podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Sąd I instancji winien był poinformować o tym fakcie prokuratora.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk uchylił wyrok w zaskarżonej części i sprawę P. S. i J. D. przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponownie procedując Sąd ten winien przeprowadzić przesłuchanie podejrzanych z jednoczesnym odtwarzaniem zapisów z monitoringu, a następnie przeprowadzić postępowanie dowodowe, w tym przesłuchać policjantów odbierających od oskarżonych wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, a następnie dokonać wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego, z uwzględnieniem zapisów z monitoringu oraz pomijając hipotetyczne rozważania, rzeczywiste rozmieszczenia oskarżonych w trakcie zdarzenia, mając przy tym na uwadze zarówno okoliczności przemawiające na korzyść jak i niekorzyść sprawców, z pełnym uwzględnieniem zasad określonych art. 7 kpk i oraz wydać orzeczenie spełniające wymogi art. 410 kpk.

SSO Bożena Majgier – Strączyńska SSO Ryszard Małachowski SSO Grażyna Sitko